

Pieter-Jan Guns Elias Ride 23 april 2011

Om 5 uur, veel te vroeg, gaat de wekker en 5 minuten later zit ik al op de autostrade. Vandaag wacht er een serieuze uitdaging en helemaal gerust ben ik er niet in. Het zal zeker een slopende dag worden. Tegen 6u40 sta ik op de parking in Gomze en ben ik klaar voor het avontuur. Nog snel even de 'bageelijst overlopen': multitool, 5 binnenbanden (je weet nooit), 10 musli repen en 2 energiegellekes, reserve batterijen voor de GPS, een regenjas (ze voorspellen kans op onweer) en dat wordt allemaal in de achterzakken van mijn wielertuitje gestopt. Verder ook nog 2 liter sportdrank in de bidons. Ik heb gekozen voor mijn racefiets (dat bolt toch net iets lichter) met een tripple (30 voor x25 achter tandwielen). De dag ervoor had ik nog goed mijn remmen afgesteld, maar gedurende de tocht heb ik toch meermaals ondervonden dat ik eigenlijk te weinig rempower had in de soms erg steile afdalingen op slecht wegdek. Zorg dus zeker voor goede remmen! Ruim voor 7u ben ik op pad... normaal haal ik dan wel de finish voor het donker. Vanaf de startplaats is het eerst nog enkele kilometers afdalen voordat de eerste klim zich aanbiedt. De eerste klim is een stevige klim zonder echter uitschieters, maar de benen worden direct opgewarmd. Dat opwarmen is trouwens niet super nodig, want 's morgens is het een aangename 12°C (de eerste 3 uur fiets ik nog met armstukken). Later op de dag zal het snikheet worden. Tijdens het klimmen komt ook de zon te voorschijn, een schitterend moment, waarbij ook de schoonheid van de Ardennen me echt opvalt. Tijdens de eerste uren van de tocht moet ik regelmatig terugdenken aan mijn vroegere fietsvakanties in Frankrijk, waarbij ik ook steeds over onbekende wegen nieuwe horizonten verkende. Het gevoel nu is exact hetzelfde, de gps (Elias) brengt me naar onbekend terrein. Het lijstje met de klimmen heb ik afgeprint en in een plasticfolie rond mijn bovenbuis gebonden, helemaal geen zicht, maar toch wel nuttige info bij twijfel over "is dit zo steil of lijkt het alleen maar zo". De klim "Rue sur Steppes" is zeker echt steil en is de extra lus die hiervoor gemaakt moet worden meer dan waard. Daarna volgen nog een aantal steile hellingen, maar gedurende de eerste 50 kilometer (en 1000hm) voelen de benen nog super aan, dus rustig de bergjes verteren. Na 1000hm beginnen de benen toch al wat minder fris aan te voelen... ik vraag me ook af welke sensaties ik zal voelen eens ik het kritische punt van 4000hm gepasseerd zal zijn. Verder op het parcours kom ik nog enkele wadjes tegen op de beklimming van de Hoge Venen... hoewel ze met de racefiets goed te doen zijn (wel opletten, want spekglad) toont dit wel aan over welk type kleine en rustige wegen dit parcours gaat. Na de langzame klim tot op de Hoge Venen (prachtige omgeving) volgt er na de afdaling een stevige klim naar "Ferme Libert" (waar een spectaculair MTB downhillparcours naar beneden loopt). Daarna passer ik nog langs het circuit van Francorchamp (die racers op hun moto, dat lijken mij pas echte zotten, fenomenaal hoe snel die gaan). Daarna volgt de "Stoekou" waar een Luik-Bastenaken-Luik cyclo passeerde. Hier laat ik verstandig de racekonijnen rijden en op eigen tempo rijd ik naar boven. Bovendien blijkt de "Elias versie" van de Stoekou dubbel zo lang dan de cyclo versie... Ondertussen is het echt warm geworden (een 25°C) en gutst het zweet uit mijn poriën. Genoeg drinken is dus erg belangrijk. Na een 130 km val ik zonder drinken en vraag ik aan een willekeurig huis om mijn drinkbussen bij te vullen. Met de bijkomende 2 liter zou ik het einde moeten halen. Een paar klimmen verder volgt Tier de la Cogneé... volgens Elias zitten hier 2 stukken slecht wegdek in... LEES: heel de klim heeft een slecht wegdek en enkele stukken hebben GEEN wegdek. Deze klim zou

niet misstaan in een mountainbike parcours. Iets over halfweg volgt de “Thier de Coo” (bekend van de 85km soloride) en deze is moordend en het is stikheet. Ik denk dat ik stikkapot zit... De klim “Chemin de Renardmont” volgt niet veel later en voelt voor mijn benen en lichaam loodzwaar aan. Met ongeveer 150 km op de teller zit ik er door en begint het aftellen... nog 15 klims te gaan nog meer dan 2500hm... Tot nu toe heb ik in de eerste 7-8 uur een mooi tempo kunnen rijden, maar ik vrees dat met de opgestapelde vermoeidheid het gemiddelde zal kelderen en de lijdensweg zal beginnen. Ik besluit om even officiële rust te nemen (na meer dan 7uur onafgebroken op de fiets). Zittend op een boomstam eet ik snel muslibar. 3 minuten later zit ik terug op de fiets, want als ik 15 minuten rust zal ik niet 15 minuten sneller fietsen. Vanaf nu gaat elke klim vanaf begin tot einde op het kleinste verzetje. Op de Rosier kom ik terug de deelnemers tegen van de cyclo die me (bijna) allemaal voorbij vlammen. Tegen een slakkengangetje peddel ik naar boven. Daarna volgt de klim “Chemin de Mouton” die door de overzichtelijkheid direct duidelijk maakt hoe steil en lang ze is. Met de moed in de schoenen vat ik de beklimming aan, maar voel tot mijn verbazing dat ik al bij al vlot naar boven peddel. Ook mijn gemiddelde snelheid zakt niet dramatisch: nog steeds staat er 21km/u op de GPS. Na het dipje begin ik het terug wat rooskleuriger te zien. Het naar boven peddelen op het kleine verzet gaat moeizaam, maar is zeker geen verschrikking. Met nog een 60-70 km te gaan ben ik er zeker van: ik ga de rit zeker uitrijden en misschien zelfs nog in een mooie tijd. Ondertussen is het minder warm geworden en uit dreigende onweersbuien vallen af ten toe enkele druppels. Langzaam maar zeker verteer ik de volgende klimmen, die ook minder extreem zijn. Even wordt het nog spannend als in een afdaling op het natte wegdek mijn voorwiel wegschuift. Ik kan nog net corrigeren en kom op 10cm van een diepe gracht tot stilstand. Tegen een slakkengangetje wordt de rest van de natte en gevaarlijke afdaling afgewerkt. Eens in Remouchamp is de buit binnen, ik weet dat ik wel nog de steilste verharde helling van België op moet. Deze klim zat ook in de 85km soloride en is dus bekend terrein, wat het lijden iets draaglijker maakt. Eenmaal boven volgt de afdaling naar de berucht “La Redoute”. La Redoute is altijd al een erg lastige berg, maar zeker na 225 km. Op het kleinste verzetje peddel ik tussen een zee van campers (morgen is het hier de grote Gilbert show in Luik-Bastenaken-Luik) naar boven. Een aantal van de deelnemers van de cyclo passeren me... en even denk ik “meegaan in het wiel...”. Dan bedenk ik me dat deze vlotte jongens waarschijnlijk niet eens de helft van mijn hoogtemeters gedaan hebben. Laat ze maar rijden voor hun klassement, denk ik. Na de korte afdaling van La Redoute is er nog de slotkim Cornemont. Deze is erg geleidelijk, niet steil en hier zou je echt naar boven moeten kunnen knallen. De realiteit is echter anders... stikkapot zorg ik gewoon dat ik niet stilval. De laatste meters voor de top pers ik er nog een sprint uit, de buit is binnen! Na nog een korte afdaling sta ik terug aan de auto, doodmoe maar dolgelukkig. Opdracht volbracht!

Trots kijk ik naar de cijfertjes:

- 237km
- 5960hm (geen 6200, maar het onweerachtige weer zit er misschien voor iets tussen)
- 20.8 km/uur
- 11u24 rijtijd, 11u32 totaaltijd.
- 4 liter vocht, 9 muslirepen en 1 enrgiegelleke